

Hyvä Sarjainfon toimitus. Olen 17-vuotias kirjoituspöytätaiteilija, joka yrittää epätoivoisesti tehdä jotakin Suomen tulevan sarjakuvan hyväksi. Haluaisin vastauksia seuraaviin kysymyksiin:

1. Värittääkö taiteilija sarjakuvan heti piirtämisen jälkeen?
2. Millaisilla väreillä (merkki, laatu) ja instrumenteilla?
3. Julkaistaanko kaikki Sarjainfoon lähetetyt sarjakuvat, vai käyvätkö ne jonkinlaatuisen "seulan" läpi?
4. Kai ne saavat olla kopioita?
5. Onko tietoa, olisiko mahdollisesti tulossa uutta Non-Stopin kaltaista julkaisua? Julkaistaanko Non-Stopissa ilmestyneitä sarjakuvia tulevaisuudessa lainkaan, vai ilmestyvätkö ne omina albumeina?

Petri Ahonen
Porssa

1. Saattaapa värittääkin. Tavallista on se, että ensin tehdään mustavalkokappale ja sitten väritetään.
2. Väreiksi käyvät esim. vesiväri (Mämmilä) ja peiteväri. Penssell on yleinen. Yleensä värittäminen noudattaa kirjapainotekniikan vaatimuksia. Jos itse aiot tehdä sarjakuvia, niin harkitse ensin tarkkaan, mitä lisää saat sanomaasi väreillä? Lehdet julkaisevat kirjapainotekniikasta johtuen tavallisesti vain mustavalkoisia sarjakuvia.
3. Sarjainfossa on tiheä seula. Vain hyviä ja suuria lupauksia julkaistaan. Joten lähetä pois sarjakuviasi meille.
4. Sarjainfoon tulevat sarjakuvat EIVÄT saa olla kopioita. Originaali palautetaan niin pyydettyä.
5. Ei ole tulossa. Joitakin niistä julkaistaan omina albumeina.

... TUTKITAAN VAAN

Näyttää nyt siltä, että "Ikuisen arvojen äärellä" ollessamme saan minäkin osan Ardentille tarjottuista haukuista. No, ehkä olen ne ansainnutkin, mutta tietyn varauksin. Korjaanpa ensin pienen väärinkäsityksen: Ardent EI mielestäni ole sarjakuvakriitikin ainoa seiväs, johon haluaisin joitakuuta varastaa. Olen koko ajan käyttänyt Ardentia esimerkkinä ja omana tukipylväänäni, sillä perehtyneisyyteni takaa minulle turvallisen väitelypohjan. Sinun on ammattisi puolesta helppo tunkeutua mihin tahansa sarjakuvaan, koska Sinulla on moninkertaisesti paremmat mah-

dollisuudet saada käsiksi kaiken näköistä materiaalia. Toista on minulla, jonka on pakko tyytyä saantansaamansa suosikkisarjoihin, kun ei ole varaa hankkia koko tuotantoa. Kirjastoista saattaa löytää joitain haluamia, mutta se on aina epävarmaa.

Toinen erehdys on pitää minua vain yhdestä osa-alueesta kiinnostuneena entusiastina, sillä Ardent ei toki ole AINOA sarjakuva josta pidän (miksi sitten kuuluisin sarjakuvaseuraan, jossa ainoat Ardentista puhujat olemme me?). Luen aina kaikki mahdolliset sarjakuvat (undergroundia lukuun ottamatta) ja teen vertailuja. Luen Sarjainfot kannesta kanteen, samoin käsiini osuvat muut fanzinat ja aihetta sivuavaa kirjallisuutta. Lienee parasta korostaa, että pidän Prinssi Rohkeasta, mutta että Ardentistä löysin yksinkertaisesti parempansa, jota kannatti ruveta tutkimaan oikein tosissaan. Siinä kaikki. Käytin kai väärää sanaa kun sanoin loukkaantuneeni - turhautuminen olisi oikeampi sana. Kun olin penkonut päiväkausia kirjastossa ja kotona tietosana-, historian- ja sanakirjoja Ardentia tutkiessani, olin saada raivarin (yhteinen luonteenpiirre Ardentin kanssa), kun Sinä ja pari muuta lauoitte lausuntojanne. Siitä mieliteko esittää vastakkaisia mielipiteitä. Et kai enää voi moittia minua herkkätunteisuudesta? Mutta vähät tunteista nyt.

Kehoitit minua lukemaan uudestaan ennakkoluulottomasti kaikki Prinssi Rohkeat. Sen tein ja totuuden nimessä on myönnettävä, että löysin eräitä vähäisiä yhtäläisyyksiä, jotka voivat tosin olla sattumaakin. Luonnottoman tuuheet hiuskuuntalot, aikakauden kuvuuden kaunistelemattomuus ja tuliset tunteet olivat molempien sarjojen yhteispiirteitä, mutta myös erot olivat ilmeiset. Paljonko Sinulle merkitsee sellainen kriteeri kuin tunnelma? Huomaatko miten sarjat eroavat toisistaan tunnelmitaan? "Rohkeassa" käytetään haaleita ja usein varsin ikäviä värjeä (ja miten kummassa Aletalla on aina vaaleanpunainen puku?), jäykkää sommittelua, runsaasti jäykkiä kasvotkielisiä ja tuskin ollenkaan liikettä. "Ardent" edustaa iloisia ja kauniita värjeä, ELOISUUTTA, vapaata somittelua ja vähemmän kasvotkielisiä, mutta sitä enemmän liikettä. "Rohkea" on ehkä josain määrin taiteellisempaa, mutta "Ardent" ehdottomasti luonnollisempaa. "Ardentissa" pääsee ehdottomasti paremmin perille aikakauden hengestä. Mitä seikkailuun "Noiduttu Viikinki" tulee, se on johdanto seuraaviin dramaattisempiin tapahtumiin. Kirjassa "La Dame des Sables" tulet löytämään psykologisia ristiriitoja ihan riittämiin. Ja odotahan kuninkaan ja Ardentin

välienselvitystä: siinä Sinulle oikea herkkupala.

Mitä Franquinin vaikutuksiin tulee, et tarkoittane muuta kuin yhtäläisyyttä joka näkyy liikkeen liioittelussa ja jossain määrin miimikassa. Valitettavasti Franquinin tuntemukseni rajoittuu vain muutama Non Stoppiin ja usein jätin juuri Niilo Pielisen lukematta, jos aika ei riittänyt koko lehden lukemiseen. Eikös hän muuten ole TINTININ sarjan "Modeste et Pompon" isä, vaikka sarjaa piirtää nyt toinen?

Joo, kyllä minulla oli montakin sarjaa mielessäni silloin kuin puuhuin sarjoista, jotka ovat visuaalisesti karmeita, mutta jotka tuntuvat haalivan kaikki mahdolliset palkinnot ja joiden parissa viihtyvien arvostelijoiden TODELLISTA mieltymystä epäillen joko tärkeilyn haluksi tai silkaksi hulluudeksi. Minulle on yleensä lyhyt tuttavuus riittänyt sarjan roskikseen heittoa. Otetaanpa visuaalisesti karmeat piirtäjät kuten Herrewé. Alussa sarja "Comanche" oli vielä siististi piirretty, mutta nyt se on niin inhottavaa, että Tintiniä lukiessani en enää voi lukea sitä tuntematta, että minua on petetty. Samoin sarja "Bernard Prince" on saavuttanut samanlaisen vastenmielisyyden tason. Tardin sarja "Adele" on vielä visuaalisesti siedettävä, mutta juonesta en tajua miten ne eroavat Shokin kauhujutuista. Nyt saat varmaan semmoisen käsityksen, että mielestäni vain kauniisti piirretyt kuvat määräävät sarjan laadun. Ehei. Tietysti on aina hauskeempaa katsella kauniita kuvia ja ihmisiä, mutta Sinun kanssasi olen samaa mieltä siitä, että juoni ja sisältö ovat tärkeimmät. On vaan niin valitettavaa, että palkinnot saaneet sarjat ovat sekä juonellisesti että visuaalisesti niin pitkästyttävää ja karmeaa antia, että sekaisin siinä menee, jos syytä moiseen hulluuteen mieltii. Luulet, etten arvosta taiteellisuutta. Arvostan toki taiteellisuutta, mutta oletko huomannut, että taiteellisuuskin on makuasia. Ja meillä näkyy olevan taiteellisuusmakukin erilainen. No, erilaisuus avartaa, mutta koska olen "maallikko", ei kai minun sanoillani ole mitään painoa, vai mitä?

Viimeksi annoit minulle tehtävän lukea kaikki Prinssi Rohkeat, minkä teinkin, mutta nytppä kehoittaisin Sinua lukemaan omat sarjakuvavastustelusi, varsinkin ekan "Ardent"-arvostelusi. Huomaatko miten jyrkkiä sana- ja lauserakenteita käytät, kuten TUOMIOITA. Sanoit, ettet lue tuomioita arvosteluissa. Mutta miltei ne näyttävät? Juuri tuomioilta. Hyvä on, jos et sitä tarkoita, mutta älä ihmettele, jos väärinkäsityksiä syntyy.

Terkuin

Anne Lohikari

Huomasin yllätyksekseni, että Mitä Missä Milloin -vuosikirjassa 1979 on Heikki Kaukorannan artikkeli "hyvä ja huono sarjakuva". Koska mainittu julkaisu nyt tunnustaa sarjakuvien olemassaolon pitkän taun jälkeen, kaikilla asian harrastajilla on pätevä syy vaipua nirvanaan ... Mutta ennen kuin sen teette, tarkistakaa oletteko samaa mieltä tuon kirjoituksen kanssa. Minä en ole. Jutun ideana - otsikosta huolimatta - on määrittää, mitä se sellainen sarjakuva oikein on. Siinä korostetaan, että sarjakuvan perusedellytyks on pysyvyys, sen täytyisi olla instiituutio: jatkua samalla nimellä, samoilla sankareilla, samoilla tekijöillä ja koko ajan saman perusrakenteen säilyttävänä. Toisin sanoen Sarjakuvat pitäisi tunkea samaan muottiin ja tekijät yhdenkoon pakkopaitaan. Kaikesta huomaa, että artikkelin kirjoittajan (kuten monen muunkin sarjakuvien harrastajan) ajattelua hallitsee sanoma- ja aikakauslehtisarjakuva. Mutta mikä on mahdollista niille, ei saa olla koko sarjakuvan kenttää kahlitsevana normina. Artikkelissa käytettiin esimerkkinä juuri äsken mainittuun tyyppiin sarjoja: Masan arkkiä, Tenavia ja Mämmilää. Hyviähän nekin ovat, mutta on maailmassa muunkinlaisia sarjakuvia. Esimerkiksi amerikkalais-espanjalaiset kauhusarjat, Guy Colwellin sarjat ja Guido Crepaxin "Mieletön talo"

riittävät mielestäni osoittamaan sen, että sarjakuvien ei tarvitse seurata mitään tiettyä muotoa. Ainoat rajat asettavat lukijoiden, kustantajien, tekijöiden ja kriitikkojen ennakkoluulot.

Pekka Manninen
36110 Ruutana

Hyvä Pekka Manninen

Sarjainfon toimitus lykkäsi kirjjeesi minun vastattavakseni, joten en voi nyt vastata siihen kysymykseen, onko toimitus samaa mieltä MMM:n artikkelin esittämien ajatusten kanssa. Mutta ehkä voimme muuten puhua sarjakuvista....

Oikeassa olet, artikkelin voisi kirjoittaa toisinkin. Kun MMM ei kuitenkaan voinut varata kovin suurta tilaa sarjakuville ja kun suurin osa MMM:n lukijoista tuskin tuntee muita sarjakuvia kuin sanoma- ja aikakauslehdissä ilmestyviä, niin suppeassa artikkelissa kannattaa ehkä parhaiten puhua siitä millä tavalla lukija voi analyyttistä silmänsä hyväkseen käyttäen tottua kuurnimaan hyvät sarjakuvat huonoista ja jättää ehkä huonot sarjakuvalehdet ostamatta.

Tämä tuon MMM:n jutun pyrkimyksestä. Keljua tietysti olisi jos artikkelia käytettäisiin koko sarjakuvan kenttää kahlitsevana mittapuuna tai normina, kuten sinä tunnut pelkäävän. Sehän ei tietenkään ollut jutun tarkoitus.

Olen vähän mietiskellyt, minkä takia kirjoitin nimenomaan noista sarjoista, Masan arkista tai Tenavista. (Mämmilästähän kannattaa aina kirjoittaa.)

Mahtaneeko olla niin, että olin ruvennut kainostelemaan sellaisten sanokaamme "eliittisarjakuvien" tai "sarjakuvataideteosten" kehumista, sellaisten kuin Crepaxin työt tai Nicolas Devilin Saga de Xam, tai Guy Peellaartin Jodelle ja Pravda, tai Philip Cazan Kris Kool, taikka Georges Pichardin, Esteban Moronin, Enric Siön, Richard Carobin, Philippe Druilletin tai Hugo Prattin työt.

Tämä kun on vähän sellaista, että sarjakuvaseuralaisissa asiantuntija-sisäpiireissä näistä kannattaa ja pitääkin puhua - koska tämän kaltaisten saattaisi olla sarjakuvataiteen tulevaisuus - mutta pelkkien sanomalehtien lukijoille niistä tuskin maksaa ruveta ainakaan vielä nyt suppeissa yhteyksissä luettelonomaisesti mainitsemaan.

Terkut:

Heikki Kaukoranta

PS. Muuten olen sitä mieltä, että Sarjainfossa on ollut liian vähän juttuja sarjakuvataiteen mestariteoksista. Kirjoitettakoon? - hk

PPS. Panitko muuten merkille, että MMM oli sjoittanut sarjakuva-artikkelin Kirjallisuus -otsikon alle? Onko sarjakuva kirjallista ilmaisua? - hk